

[Axel Kristensen.]

Ved anden behandling af vareforsyningsloven i november 1949 udtalte jeg håbet om, at der ikke skulle være politisk konfliktstof, når vi nåede denne behandling af loven, idet jeg håbede, at vi skulle være så langt fremme, at linierne var afstukket. Dette er desværre ikke tilfældet, og en klaring må derfor ske nu. Det må beklages, at ministeriets medlemmer har gjort de forestående forhandlinger vanskelige gennem de gentagne udtalelser om, at handelens liberalisering må standses, men da det er mit partis opfattelse, at det er af største betydning, at der kommer positive resultater, skal vi til dette formål længst muligt lægge vægten på den af finansministeren her i tinget fremsatte udtalelse om, at regeringen naturligvis ikke vil handle mod folketingets flertal, og dette flertal er, såvidt jeg ved, fortsat tilhænger af den videst mulige frigivelse af handelen. Hvad der skal forstås ved dette, skal nu fastslås gennem udvalgsbehandlingerne, ligesom hvilke midler der må anvendes, og om de politiske forudsætninger herfor er tilstede.

Det er klart, at opgaven løses ikke ved en politisk dagsorden, der kan falde, eller fremkalde valg, for hvad skal vælgerne egentlig stille op med en sådan situation? Et valg har intet virkeligt formål, medmindre man kan give vælgerne noget virkeligt at vælge imellem, nemlig en liberal regering, der kan og vil frigøre erhvervslivet, eller en socialistisk, der som hidtil skal drives til at gøre det rigtige. Men sikringen af en liberal regering forudsætter dybtgående forhandlinger mellem de liberale partier om fastlæggelsen af de retningslinier, der skal følges. En politisk uforberedt dagsorden løser ikke opgaven. Hvis de liberale partier ikke kan enes og derved give vælgerne mulighed for at vælge en anden regering, kan der naturligvis alligevel godt opstå en situation, der fører til valg, men det kan meget vel føre til politisk kaos. Det ville der efter min opfattelse være blevet, hvis der skulle have været valg på basis af den konservative dagsorden.

Det fremgår, såvidt jeg har forstået, af det ærede medlem hr. Aksel Møllers udtalelser, at det konservative folkeparti ikke nu ønsker at udvide frilisterne med varer, vi producerer til hjemmemarkedet, men først vil gøre dette, når man gennem en kreditindskrænkning har fået forbrugt ned, således at der er balance på vor udenrigske handel og vore udenrigske betalinger. Det ærede medlem hr. Aksel Møller vil altså nu ligesom regeringen standse libera-

liseringen — således må jeg opfatte de udtalelser, han har afgivet, men jeg vil meget gerne have dette klaret, og derfor beder jeg det ærede medlem hr. Aksel Møller, når han får ordet, bekræfte, om denne min opfattelse er rigtig —; men hvorledes skulle det være muligt at forklare vælgerne, at man torsdag den 30. marts afslutter et forlig med regeringen om den økonomiske politik og heri undlader at fastslå, at pengeudpumpningen skal standses, og derefter den 13. april, altså 14 dage senere, finder det nødvendigt at vælte regeringen på den økonomiske politik og ikke på frilisternes størrelse og indhold? En sådan valgsituation uden aftaler, der sikrede en anden regering, ville meget let give de liberale vælgere så meget mismod, at vi liberalt set fik et dårligt valg.

Den højtærede handelsminister fremhævede i sin fremsættelsestale, hvor udmærket det er gået, siden den nuværende regering trådte til og indtil begyndelsen af dette år. Regeringen kan næppe tillægge sig nogen del af æren for det gode år 1949, såvist som årsagen er en god høst og Marshallhjælp, men det er helt rigtigt, at 1949 var et godt år for Danmark, og at den situation, vi står i nu, er dårlig trods god høst og Marshallhjælp. Derfor beklager vi dybt, at dette høje ting ikke fulgte os i december 1948, da vareforsyningsloven skulle forlænges. Et barn kunne se, at vi gik ind i et godt år med et godt forhold mellem eksportpriser og importpriser. I forhold til førkrigstiden solgte vi dyrt og købte billigt, og vi fik stor Marshallhjælp. Landbrugseksporten stod foran en stor udvikling, og der var ved at være balance mellem varemængde og pengemængde som følge af den af venstres regering førte politik. Vi lå, som den højtærede handelsminister udtrykte det, „lunt i svinget“. Denne periode skulle have været anvendt til frigørelse, til at skabe konkurrence, således som venstre krævede det. I stedet fik vi på konservativt initiativ og med radikal støtte en kommission, der gjorde det muligt for regeringen at undlade at foretage sig noget andet end at skrive en betænkning, og kostbar tid gik tabt, en tid med ganske andre muligheder og af betydelig større længde end de par dage, man fra konservativ side var så nedbøjet over at vi tog os, da vi ikke kunne stemme for en ganske uforsvarlig, dårlig forberedt, i hast fremsat dagsorden og ved vor stilling opnåede at få den saglige forhandling, der nu skal føres.

Vi håber oprigtigt, at det skal lykkes at samle et flertal i udvalget for en forsvarlig